

δῶς, ὡς εἰς ἄνθρωπος, αἱ χεῖρες κρούονται φρενητιωδῶς. Τότε τὸ βλέμμα τῆς νεαρᾶς κόρης ἐξαστράπτει, ἔκφρασις θριάμβου ἀκτινολεῖ εἰς τὴν ροδόχρουν ἐκ τοῦ ἀγῶνος μορφὴν τῆς. οἱ μυκτῆρές τῆς φρικιῶσιν ἐκ συγκινήσεως. Εἶνε προφανές ὅτι αἱ φωναὶ ἐκεῖναι τοῦ θαυμασμοῦ τὴν μεθύσκουν.

“Ω! ἔχει δίκαιον! . . Ὑπάρχει τι ὠραιότερον τοῦ θριάμβου, μετὰ κατανικηθεῖσαν δυσχέρειαν, μετὰ τὴν ἀνάβασιν ἐκεῖ ὅπου δὲν δύναται ν’ ἀναβῆ ὁ τυχών; Ὑπάρχει τι θελκτικώτερον, μᾶλλον ζεῖδωρον τοῦ ἀέρος, τὸν ὁποῖον ἀναπνέει τις. ὅταν τὸν πληροῖ ἡ πολύφωνος καὶ βοῶσα συμπάθεια, ὅταν τὸν δονοῦν αἱ κραυγαὶ τοῦ θαυμασμοῦ; καὶ ὑπάρχει τι εὐγενέστερον τῆς ὄνειροπολήσεως τοιαύτης ἀνυψώσεως ἐν τῇ γνώμῃ τῶν ἄλλων; Εἶπέτε το σεῖς οἱ πολιτικοί, οἵτινες ἤκούσατε τὰς τοιαύτας κραυγὰς, σεῖς οἱ δραματικοί, οἵτινες ἤκούσατε τὰ τοιαῦτα χειροκροτήματα! . .

ΑΡΙΣΤΟΤ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΗΣ.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

I

ΕΙΝΑΙ πουλί ὅπου πετᾷ αἰῶνια ἴστα νέφη
καὶ τῶν θνητῶν τὸ δάκρυο καὶ ἡ ἐλπίς τὸ τρέφει·
μέ μαῦρα καὶ λευκὰ πτερά, π’ ἀλλάζει κάθε χρόνο·
τᾶσπρα του φέρουν τὴν χαρὰ, τὰ μαῦρά του τὸν πόνο.

II

Χαρὰ ἴσ ἐκεῖνον τὰ λευκὰ ποῦ βρῆ ἴσ τὴν γῆ ριχμένα,
Μ’ ἄχ! εἶναι πάντοτε μζῆ τὰ μαῦρα σκορπισμένα·
Γι’ αὐτὸ ὁ πόνος κ’ ἡ χαρὰ ἀχώριστοι συζοῦνε,
Σ’ τὸν Οὐρανὸ χωρίζονται ἴσ τὴν γῆ νὰ ἐνωθοῦνε.

Σμύρνη, 31 Ἰουλίου 1894

ΜΙΑΤ. Δ. ΣΕΙΖΑΝΗΣ